SENTINELA

ANUL III, Nr. 45
25 octomvrie 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

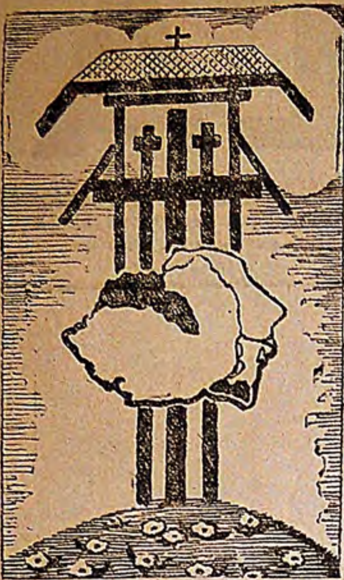
Situaţia bolşevicilor la Stalingrad este dintre cele mai desnădăjduite. Din mândrul oraş ce poartă numele tiranului roşu n'au mai rămas decât ruinile. Legătura cu Volga este tăiată, iar ultimele resturi sovietice luptă zadarnic în uzina numită „Octombrie roşu".

Trupele germane şi române stăpânesc oraşul aproape în întregime. Curăţirea cartierelor, pe unde au mai rămas inamici ascunşi, se face metodic de către trupele speciale germane, ajutate de artilerie şi aviaţie.

Zilele ce urmează sunt hotărîtoare pentru soarta Stalingradului. În curând, din cuibul cel mai întărit al bolşevismului nu va mai rămâne decât numele.

După căderea oraşului Stalingrad se va putea vedea că steaua lui Stalin a apus cu desăvârşire. Pentru Europa primejdia bolşevică va fi înlăturată, iar ostaşii germani şi români vor avea mândria să spună că, luptând pentru salvarea patriilor lor, s'au războit în acelaş timp pentru cruce şi civilizaţia europeană.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Discursul d-lui dr. Goebbels

D-l dr. Goebbles, ministrul propagandei Reichului, a ținut un impresionant discurs la München, în cadrul unei reuniuni pusă sub lozinca „Gata pentru luptă și credincioși Patriei".

D-l dr. Goebbels a subliniat că în războiul actual lupta se duce pentru scopuri mult mai hotărîtoare decât în războaiele trecute. Luptăm pentru a exista sau nu, a spus d-sa. Germania nu s'a războit și n'a atacat pentru câștiguri de teren, ci poporul german a fost împins la aceasta din nevoia de a trăi.

D-l dr. Goebbels a subliniat apoi marile cuceriri realizate în Răsărit, pe care Reichul le organizează acum în mod temeinic.

Țelurile principale ale campaniei din Răsărit au fost atinse, mâna dreaptă a bolșevismului a fost tăiată. Primejdia bolșevică a fost distrusă și niciodată armata sovietică nu va mai putea amenința ofensiv Germania.

In schimb, situația adversarilor este din ce în ce mai grea. In timp ce bolșevicii trag să moară, anglo-americanii nu pot să-i ușureze prin crearea celui de al doilea front, pentrucă le lipsește tonajul de vase necesar.

In fața acestor situații, anglo-americanii caută să abată atenția lumii, vorbind de epuizarea Germaniei și amenințând cu tribunale închipuite care să judece după războiu pe vinovații din tabăra Axei!

In ce privește atacurile aeriene britanice, ele nu lovesc potențialul de războiu german, a spus d-l dr. Goebbels. Iar poporul german va ști să le îndure cu aceeași dârzenie cu care a înfruntat atâtea greutăți în cursul istoriei sale.

Războiul acesta a fost impus Germaniei, a subliniat d-l dr. Goebbels. Insă odată început, el va fi dus până la soluționarea tuturor problemelor care au apăsat atâta vreme viața poporului german.

A fost un oraș: Stalingrad

A fost un oraș: Stalingrad.

Ii spunea înainte Țarițin, — orașul Țarinei — când era doar un port pe Volga, cu bisericile sale impunătoare, ale căror turle dominau casele de lemn, vechi și pitorești, în care vieața pravoslavnicilor se scurgea liniștită.

Lângă el, la Dubowy Ovrag, armata roșie a revoluției comuniste a câștigat bătălia decisivă împotriva lui Vranghel. In amintirea acestei victorii, care a dat Rusia pradă bestiilor comuniste, Stalin, dictatorul roșu, a alungat pe Dumnezeu din altarele bisericilor pe care le-a prefăcut în uzine și ateliere, a ridicat aci nenumărate fabrici de armament, cu care să robească toate popoarele lumii și a dat numele său orașului, făcându-l un bastion al comunismului.

Dar socotelile lumii acesteia nu le facem noi oamenii. Noi le împlinim numai și într'o zi, artileria armatelor victorioase germane și române a bătut la porțile Stalingradului, după ce toate fortificațiile din jurul lui au fost cucerite.

Inconjurat pe la miazănoapte, apus, miazăzi, cu toate podurile peste Volga distruse, orașul era virtualmente cucerit și orice rezistență zadarnică, pentrucă nu e piedică pusă de oameni în calea noastră care să ne oprească. Numai Dumnezeu poate face aceasta și Dumnezeu e cu noi.

Dar fostul tâlhar la drumul mare, din Caucaz, a socotit că vieața câtorva sute de mii de bătrâni, femei și copii, familiile lucrătorilor, pe brațele cărora s'au ridicat ei, nu înseamnă nimic și fără să evacueze populația civilă, a hotărît ca orașul să reziste.

Să reziste... dacă poate...

Trupele germane au continuat metodic înaintarea, cruțând populația civilă, în timp ce trupele române făceau siguranța spre Sud. Bombardamentul lor a distrus podurile de pe Volga, trenurile cu muniții, fabricile de armament, dar nicio bombă de avion, niciun proiectil de artilerie n'a căzut în cartierele de locuințe.

Casele de lemn ale locuitorilor au rămas neatinse și ele au fost cucerite una câte una, încet, cu răbdare, de eroismul soldatului german, care, cu toată duritatea războiului, păstrează un sentiment adânc de umanitate în toate actele sale.

Rușii însă au fost mai cruzi cu ai lor decât inamicul. Artileria lor, retrasă peste Volga și avioanele lor de bombardament, bombardează fără încetare și fără nicio noimă, mai ales noaptea, cartierele cucerite ale orașului. Proiectilele lor au prefăcut în scrum și cenușe cartiere întregi, omorând propria lor populație. Dintre soldații germani aproape niciunul nu a căzut victime acestui odios masacru.

Ca să cruțe populația civilă fără apărare, comandamentul german a ordonat evacuarea ei din oraș. Mai mult decât atât, dealungul drumurilor care pleacă din Stalingrad, pe care se înșiră convoiul nesfârșit al refugiaților, placarde mari amintesc coloanelor motorizate germane care alimentează trupele din Stalingrad, că sunt obligate să transporte la înapoiere, dacă mașinele sunt goale, pe nenorociții refugiați până în satele apropiate

Poate fi un răspuns mai nobil, mai omenesc la atrocitățile bolșevice?... Această dreptate, această umanitate este suportul moral al victoriei germane, al victoriei noastre.

Partea de sud și de apus a orașului au fost cucerite după lupte grele. In partea centrală, unde este orașul nou, cu clădiri mari de cărămidă și beton, cu cinci, șase etaje, în care erau instituțiunile publice și în cartierul de Nord al fabricilor, rușii rezistă încă. Cazemate îngropate în pământ și baricade erau la tot pasul, iar fiecare fereastră a clădirilor era un cuib de mitraliere.

Cucerirea lor numai cu infanteria ar fi cruțat orașul, dar ar fi cerut prea multe jertfe și sângele soldaților noștri e mai prețios, mult mai prețios decât armele și munițiile noastre sau decât blokhausurile lui Stalin.

Comandamentul german socotea că orașul poate fi cruțat, dar dacă rușii au voit distrugerea lui, atunci s'a făcut voia lor.

Aviația germană de bombardament greu, de bombardament în picaj și de asalt, însoțită de aviația română de vânătoare, a intervenit în sprijinul armatei de jos, distrugând sistematic, unul câte unul, toate cuiburile de rezistență inamică.

Și, după o lună de zile de lupte crâncene, în care rușii au căutat neîncetat să despresoare orașul prin numeroase atacuri ale diviziilor lor blindate, la Nord și la Sud de oraș. Stalingradul a fost ocupat aproape în întregime, afară de o mică porțiune, în partea de Nord, la Kransnyj Octyabr, unde curățirea continuă.

Dar orașul propriu zis, Stalingradul, nu mai există, a fost complet distrus.

Am fost pentru a doua oră în oraș în ziua de 28 Septemvrie, pătrunzând de astădată prin gara Gumrak în Stalingradul modern.

Până la gara centrală pătrundem relativ ușor, strecurându-ne pe lângă dărâmături, spre a ne feri de proiectilele care cad pretutindeni. Lăsăm în stânga o biserică transformată de bolșevici în atelier de vulcanizare, trecem liniile ferate și clădirea ruinată a gării și ajunși în piața largă, de unde privirea îmbrățișează bulevardul central și clădirile impunătoare care-l mărginesc, ne apropiem o clipă să ne reculegem.

In fața noastră avem Stalingradul propriu zis, dar ce viziune de apocalips ni se descoperă, pe măsură ce înaintăm în el.

E greu de redat aidoma ceea ce simțim, căci senzațiile vizuale, auditive și olfactive năvălesc toate deodată prin poarta simțurilor, împietrindu-ne sufletele.. pe când descrierea lor este enumerativă.

O stradă largă și dreaptă se deschide înaintea noastră, cu stâlpi și pomi răsturnați, cu gropi mari de bombe, cu sârme încâlcite, grinzi de fier răsucite, bârne de lemn arse, table dela coperișuri, ziduri întregi dărâmate, cărămizi și stâlpi de beton, cadavre de cai și de oameni întregi sau sfârtecate, în bălți de sânge închegat, toate mărginite până în zare de ruine haotice.

Clădiri imense, cu șase, șapte etaje, trăznite din acoperiș până în temelii, făcute praf ca niște jucării, întinzând spre cer câte un colț rămas ca printr'un miracol în picioare, sau silueta unei scări în serpentină, mărind și mai mult imaginea aceasta de sfârșit al lumii.

Un miros greu de praf, de fum și de cadavre ne înăbușe. O stradă, două, trei, toate, toate au același aspect de groază, totul este distrus cu aceeași putere oarbă.

Ce a fost aci zilele trecute, când s'au

dat lupte în acest sector, ne închipuim ușor, privind spre stânga, în partea de Nord a orașului, învăluit în nor gros de fum cenușiu, asupra căruia avioane Stuka și de bombardament greu varsă fără încetare, din zori și până'n noapte, sute de tone de bombe. E o distrugere totală, implacabilă.

E un sgomot infernal. Motoarele avionelor de bombardament care sboară la mare înălțime și ale avioanelor de vânătoare care trec chiar pe deasupra caselor, sirenele avioanelor Stuka, exploziile bombelor, antiaeriana germană și rusă, mitralierele avioanelor care dau neîncetat lupte aeriene în înaltul cerului, mitralierele din oraș, obuzele artileriei de toate calibrele, brandt-urile și Katiușa formează o simfonie fantastică, ce completează decorul tragediei Stalingradului.

Pe balconul casei partidului comunist, acolo de unde călăii poporului ațâțau la ură și la crimă, flutură acum biruitor drapelul Germaniei Național-Socialiste. In mijlocul pieței, un obelisc rămas întreg amintește vremile trecute.

Printre ruine și cadavre ne apropiem de Volga. Trecem pe lângă trupuri neînsuflețite de femei și de copii, care au ieșit din ascunzătorile lor, din gropi, din hrube și din canalurile de scurgere ale orașului, goniți de foame. Dar afară, în loc de pâine, bolșevicii le-au dat obuze și acum putrezesc în stradă.

Populația care a mai rămas în oraș și care umblă încoace și încolo, pare că nu se sinchisește de cei morți, nici de bombardament. Femeile pe care le întâlnim și cărora le cerem relații, vorbesc și râd.

Intr'o casă distrusă pe jumătate se aud la pian acordurile unui vals de Tshaikowski.

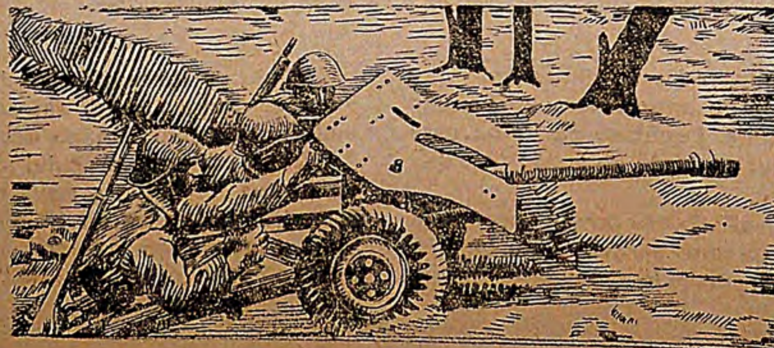
Mergem prin loc deschis spre Volga, care se întinde la câteva sute de metri în fața noastră și ne furișăm în clădirea vămii, chiar pe malul apei.

Privesc, printr'o fereastră umbrită de ramurile unei sălcii pletoase, pădurea din zare, de pe malul celălalt, plaja întinsă de nisip, vasele împotmolite și valurile Volgei și mă poartă gândul departe, la țara noastră, la marșul lung pe care l-au făcut ostașii noștri, ca prin jertfa lor, până la Volga, să câștige dreptatea pentru neamul nostru...

Ne înapoiem târziu, încet, pe alte străzi și ori cât ne-am obișnui cu priveliștea aceasta, ne înăbușim cu greu turburarea sufletească și ne domină tot mai mult sentimentul că prăbușirea dușmanului Crucii este inevitabilă, ori câte armate ar mai ridica în calea noastră.

Soarta Stalingradului, care a fost, dar nu mai este, un oraș, e soarta Rusiei.

Serg. t. r. SMEU DUMITRU

Rugă pentru eroi

Primește-i, Doamne alăturea de tine,
Pe toți eroii ce-au căzut în lupte.
Ia sufletul din trupurile rupte,
Pe care le găsești printre ruine,
Primește-i, Doamne alăturea de tine.

Adună-i toți sub mila ta, Stăpâne,
Din sânul șesurilor și din gropi,
Pe unde au căzut ca niște snopi
De grâu cosit, subt lovituri păgâne.
Adună-i toți sub mila ta, Stăpâne.

Și iartă, Doamne sufletele lor;
O noapte albă'n care s'au sfârșit,
Cu roua ei pe toți i-a 'mpărtășit
Precum se'npărtășesc acei ce mor.
Primește, Doamne, sufletele lor.

DEMOSTENE BOTEZ

Ziariştii finlandezi despre România

Mai acum vre'o câteva săptămâni un grup de ziarişti şi scriitori români a făcut o călătorie prin Finlanda, unde a fost primit cu o deosebită căldură.

La rândul lor, ca o dovadă de prietenie faţă de poporul român, câţiva ziarişti finlandezi au venit zilele trecute să ne întoarcă vizita.

In răstimpul cât au stat la noi în ţară, prietenii finlandezi au avut putinţa să cunoască frumuseţea plaiurilor noastre şi ospitalitatea poporului român, rămânâd adânc impresionaţi.

La reîntoarcerea în Patrie ziariştii finlandezi au crezut de datoria lor să scrie cu însufleţire despre tot ce au văzut în România.

Articolele apărute în presa finlandeză sunt nespus de măgulitoare pentru noi, contribuind şi mai mult la strângerea legăturilor de prietenie între cele două popoare care luptă astăzi alăturea pentru isbânda unei cauze sfinte.

Astfel, marele ziar „Uusi Suomi" a început publicarea unor lungi articole, însoţite de fotografii, în care se vorbeşte cu multă căldură despre Suveranul şi Mareşalul nostru, despre civilizaţia oraşelor noastre şi despre sufletul primitor al românilor.

Autorul articolelor insistă mai ales asupra suferiţelor îndurate de către România şi Finlanda din partea duşmanului dela răsărit. Intr'adevăr, anul 1940 a fost tot aşa de greu pentru români ca şi pentru finlandezi. Nouă ni se lua Basarabia şi Bucovina, iar finlandezii pierdeau Carelia. Peste 400.000 de finlandezi rămâneau fără adăpost; peste trei milioane de români se găseau în voia nenorocirii. Dar urgia bolşevică n'a putut să dureze. Finlanda ca şi România, încălzite de focul patriotismului şi sprijinite pe vitejia neasemuită a ostaşilor, şi-au redobândit astăzi pământurile furate de ruşi.

Un fapt care i-a surprins pe ziariştii finlandezi a fost bogăţia ce au găsit-o la noi în ţară.

„M'am plimbat pe străzile Bucureştilor ca într'un vis", scrie un confrate. *„Mă întrebam cum este cu putinţă să văd ceea ce vedeam într'o ţară în plin războiu. Automobilele circulă, pâinea, uleiul, carnea etc., sunt cartelate, dar în practică nici nu se bagă de seamă. Se găsesc de toate. In special recolta de fructe, minunată"*.

Este foarte firesc ca prietenii finlandezi să fie miraţi de traiul nostru, dacă ţinem seamă că Finlanda, prin aşezarea ei în partea de miazănoapte, nu poate produce în aceeaşi măsură ca ţările dela Sud.

Dumnezeu a binecuvântat pământul nostru cu belşug de roade şi, cu toate greutăţile răsboiului, lipsurile se observă mai puţin ca în alte ţări. Desigur, ziariştii finlandezi mai cunosc şi alte locuri crunt lovite de războiu şi comparaţia cu ţara noastră trebue să ne înalţe sufletele şi să ne încordeze braţul pentru munca de nădejde în viitor.

Ziariştii finlandezi îşi lămuresc cele văzute la noi prin aceea că România e o ţară bogată şi bine condusă, aducându-se astfel o laudă înţelepciunii Mareşalului nostru, care veghează zi şi noapte la conducerea destinelor româneşti ca un adevărat părinte.

Datorită bogăţiei pământului nostru şi chibzuinţii conducerii s'a reuşit să se îndepărteze multe din lipsurile cu care au de luptat celelalte naţiuni.

Prietenii de peste hotare, care ne vizitează ţara, pot să vadă mult mai limpede anumite adevăruri şi când părerile sunt spuse aşa de răspicat, trebue să credem în sinceritatea lor.

Cârtitorilor, dacă or fi pe undeva, trebue să le amintim mereu că ţara e în războiu, că în răsăritul îndepărtat ostaşii noştri luptă cu greutăţi nemaipomenite şi nu e timpul de huzur.

Nevoile Patriei cer astăzi să fim înţelegători şi chibzuiţi, să ne lipsim de plăcerile deşarte şi să organizăm munca noastră pe temeiuri româneşti, fiind pe deplin încredinţaţi că numai prin muncă cinstită şi unirea tuturor vom putea înălţa România în locul ce-l merită în rândul naţiunilor din noua ordine europeană.

I. VALERIAN.

Scrisoare de pe front

Iţi scriu, iubito, încă o scrisoare
Din toiul luptei, de pe Don în jos,
Şi îţi trimit buchet de sărbătoare,
Flori multe pentru chipul tău frumos.

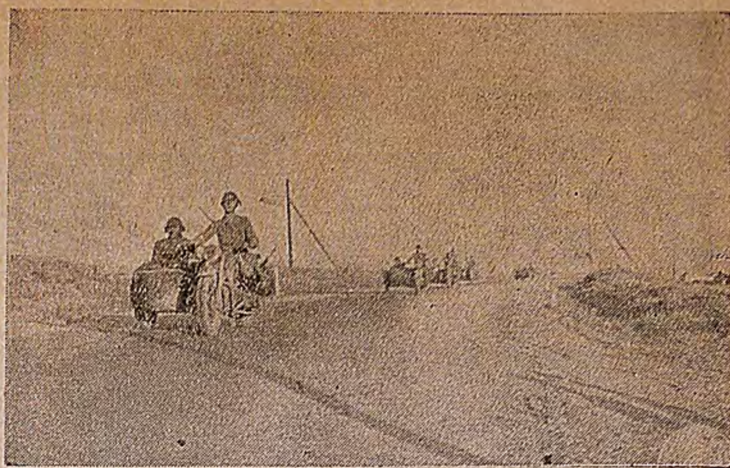
In ele vei găsi aprinsul cer
Şi-albastre picuri tremurând pe mare,
Inmuguriri de stele care pier,
Când soarele se-arată'n depărtare.

Şi vei găsi tot galbenul din grâne
Cu dragostea crescută'n spicul greu,
Şi gura caldă ca un miez de pâne,
Ce-ai sărutat-o'n visul tău mereu.

Iţi scriu, iubito, rânduri multe, multe,
Căci doru-mi se aprinde ca o iască,
Dar nu e nimeni cine să te-asculte
Când ploapele vor prinde să citească.

De vei afla vreodată c'am murit
Cu arma 'n mână, singur ca o stea,
Scrisoarea-aceasta care ţi-o trimit,
E cea din urmă 'mbrăţişare-a mea.

Cap. CONSTANTIN SALCIA

O coloană motorizată română în drum spre Stalingrad

Serbarea muncitorească dela Braşov

Duminică, 18 Octomvrie, a avut loc pe stadionul I. A. R. dela Braşov o mare serbare muncitorească, la care au luat parte membrii guvernului, în frunte cu d-l Vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, profesor Mihai A. Antonescu.

Cu acest prilej au fost decoraţi 42 muncitori cu „Serviciul Credincios", pentru munca lor depusă în fabricile de armament şi muniţii.

La această serbare, d-l profesor Mihai Antonescu, a ţinut următoarea cuvântare:

MUNCITORI,

Pe pământul sfinţit al Transilvaniei noastre, cinstim azi munca Neamului şi vrednicia voastră.

Regele Ţării este printre noi, prin semnul recunoştinţii Tronului, prin decoraţiile pe care le-am prins pe piepturile voastre.

Statul Mareşalului Antonescu este un Stat de muncă, în care vrednicia singură şi meritele pot să facă drum vieţii.

De aceea Regele Ţării a unit azi, pentru întâia oară în tradiţia regească, mândria Tronului cu vrednicia muncitorului român, dând decoraţii muncitorilor care prin meritele trudei lor au slujit credincioşi Ţara şi Tronul.

Purtăm un războiu sfânt şi greu. De munca noastră depinde puterea ostaşilor ţării. Voi, muncitori din industria de războiu, vă faceţi datoria alături de acei care, prin jertfa lor pe câmpul de luptă, ne înalţă destinul şi zidesc drepturile de viitor ale Patriei noastre.

De aceea cinstirea voastră, decorarea voastră, este o datorie pentru noi.

Dar nu numai azi, ci şi mâine, va trebui să punem la temelia Statului munca naţională, pentrucă lumea se aşează pe baze noui. Statul de mâine nu poate să fie decât un Stat naţional, în care dreptatea pentru Naţiune trebue să însemneze şi dreptate pentru fiecare dintre români.

Numai munca şi numai dreptul muncii vor putea să creeze şi titluri de mândrie şi drepturi pentru acela care va fi vrednic să slujească ţara.

Privilegiile sunt apuse. Clasele nu se pot rezema, ordinea de Stat nu poate trăi, liniştea şi viitorul neamului nu pot să fie asigurate decât prin dreptatea muncii şi prin onoarea muncii.

De aceea Mareşalul Antonescu a luptat totdeauna şi Guvernul său face totul pentru ca să sprijine muncitorimea şi pe toţi cei care muncesc. Fiindcă noi suntem un neam de muncitori. Viaţa noastră naţională a fost truda sfinţită pentru acest pământ, pe care l-am plămădit cu sudoarea braţelor şi l-am apărat cu jertfa sângelui nostru. Muncitorul, cărturar sau trudnic ostaş de fabrică, la fel ca şi ţăranul nostru muncitor, trebue să-şi primească toată ocrotirea.

Ştiu, muncitori, că aveţi încă multe greutăţi. Din toată inima am voi să vă sprijinim mai mult, dar ţineţi seama că în aceeaşi vreme în care noi aci ne sbatem, alţii îşi varsă sângele şi îşi sting viaţa pentru ca să ne apere pământul şi drepturile

Pentru ei, pentru brava noastră armată, pentru lupta sfântă din răsărit, pentru aceasta trebue să închinăm toate sforţările noastre din acest ceas greu, pentrucă prin lupta aceasta se hotărăsc drepturile neamului, ale familiei voastre, ale credinţei de totdeauna şi însăşi siguranţa muncii voastre de mâine.

Dacă vreţi să nu fiţi robi pe pământul în care neamul nostru a fost totdeauna stăpân, dacă vreţi să zidim în Carpaţi, la Dunăre şi la Marea Neagră pământul dreptăţii, viitorul unui neam care nu se va stinge niciodată, trebue să primiţi azi jertfa războiului şi prin muncă credincioasă să ajutaţi brava noastră armată, suferind toate greutăţile ceasului de faţă:

Pentrucă, mâine, biruinţa armatei va fi propria voastră victorie.

Statul de mâine va fi un Stat de muncă, în care dreptatea socială va aşeza în rosturile naţionale şi în drepturile profesiunii lui pe fiecare, după munca şi meritele sale.

De aceea am credinţa, muncitori, că veţi duce şi de acum înainte cu aceeaşi râvnă împlinirea datoriei voastre, fiindcă nu este cu putinţă ca să nu simţiţi cu toţii iubirea cu care vă înconjurăm şi nesfârşita grije care ne stăpâneşte, chiar dacă nu putem face azi mai mult pentru voi.

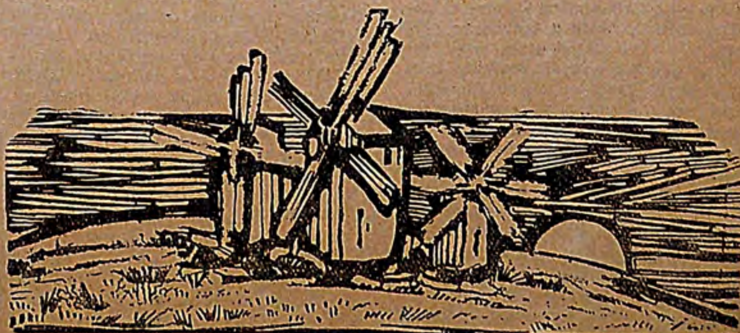
Iar acei care priviţi cum Regele Ţării a ţinut să cinstească pe muncitorii vrednici, luaţi exemplu şi, în cinstirea viitoare pe care o vom face muncii, fiecare dintre voi să râvnească să aibă pe pieptul lui semnul recunoştinţei Regelui pentru lucrătorii Ţării Lui.

Cu credinţa în Dumnezeu şi în dreptatea noastră, cu voinţa hotărîtă de a munci pentru a ne apăra drepturile şi dreptatea,

Trăiască Regele!

Trăiască Mareşalul Conducător!

Trăiască muncitorii şi românii de pretutindeni!

Ruine din Stalingrad

Stukas-urile au distrus tankurile Stalingradului

Trupele bolşevice au încercat să oprească înaintarea armatelor germane şi române, îndată chiar ce acestea au isbutit să sfarme brâul de fortificaţii dela Tibektenerowka-Wasiliewka-Kapnika, opunându-le în cale o puternică formaţie de tankuri.

Inamicul a vrut să dea lupta în câmpia din faţa gării Abganerewo, câmpie care favoriza în cele mai bune condiţiuni acţiunea de tancuri. Intenţia comandamentului sovietic fiind descoperită imediat de aviaţia germană de observaţie, monştrii de oţel au fost nevoiţi să se isbească, nu de piepturile neblindate ale ostaşilor, ci de Stuka-surile spăimântătoare, pornite să mături totul în calea lor, întocmai ca o furtună. Până la apariţia acestor păsări de oţel, numărul mare de blindate sovietice făcea oarecum lupta inegală. Ruşii se străduiau nu numai să oprească adversarul, ci să-l şi dea peste cap, încercând să-şi impună pentru prima dată iniţiativa pe frontul Stalingradului.

Bine ascunşi în gropi şi în cazemate de câmp şi protejaţi în flancul stâng de terasamentul căii ferate, ei erau convinşi că vor obţine măcar o victorie de prestigiu. Faptul acesta era urmărit cu toată ardoarea, pentru a dovedi tovarăşului Stalin, care se ostenise să lase Kremlinul şi să vină pentru câteva zile la Stalingrad, că armata roşie este în stare să apere marele oraş de pe Volga. Realitatea însă era în contrast isbitor cu străduinţa bolşevică: înfrângeri peste înfrângeri şi mii, zeci de mii de prizonieri de morţi şi răniţi. Nimic din ceea ce se petrece de atâtea zile dealungul şi dealatul frontului nu îndreptăţea nici cea mai mică speranţă de schimbare a situaţiei. Şi totuşi comandamentul n'a pregetat să sacrifice ultimele tankuri fabricate la Stalingrad, într'o acţiune care s'a transformat din capul locului în dezastru.

Indată ce tankurile sovietice şi-au făcut apariţia în sectorul Abganerewo, deoparte şi de alta a liniei ferate, cu tendinţa categorică de a spinteca înaintarea trupelor române şi germane, au fost anunţate Stuka-surile aflate pe aerodromul cel mai apropiat. Intr'un timp foarte scurt, tunurile antitank deabia intraseră în acţiune că Stuka-surile şi-au şi făcut apariţia deasupra frontului. Apariţia lor a mărit fulgerător puterea de pătrundere a tankiştilor germani şi a infanteriei germane şi române. Uriaşele blindate sovietice care cu puţin în urmă se mişcau cu multă îndemânare, au prins să se încurce între ele şi să dea mai degrabă înapoi decât să se repeadă în liniile adversarului.

După ce s'au răspândit în formaţie de atac, Stukas-urile s'au prăvălit din înaltul cerului asupra voluminoaselor ţinte mişcătoare. Fiecare bombă cădea precis pe tank, ca şi cum era pusă cu mâna. Astfel că aproape într'o clipă, îndrăzneţul atac a fost dat peste cap. Servanţii tankurilor şi-au găsit o moarte groaznică: au ars de vii, iar infanteriştii pregătiţi să invadeze liniile adversarului, au fost trântiţi năprasnic la pământ.

Exploziile bombelor, ţăcănitul mitralierelor, răbufnirile tunurilor şi sgomotul motoarelor în plin mers pe deoparte; vaetul şi disperarea bolşevicilor încolţiţi de moarte pe de altă parte, au transformat câmpia dela Abganerewo într'un adevărat iad. După ce Stukas-urile au despicat drumul printre trupurile şi tankurile apărătorilor Stalingradului, tankurile germane şi infanteria celor două armate înfrăţite s'au avântat spre Volga, ţinta atâtor sforţări şi sacrificii.

Numai puterea de luptă mereu crescândă a putut sfărâma zidul uimitoarei rezistenţe comuniste. Cu Abganerewo a căzut ultima piatră din primul brâu de fortificaţii din jurul Stalingradului. Bătăliile date aici la porţile cetăţii au fost din cele mai crâncene. Ele au fost câştigate şi pierdute cu preţul a mari sacrificii. Pentru ca să se cucerească fiecare poziţie s'au dus mai întâi lupte de uzură şi apoi s'a trecut la asalt. Inamicul puternic fortificat la pământ a trebuit să fie măcinat zi de zi, pentru ca să nu mai poată opune o rezistenţă temeinic organizată. Tactica aceasta, socotită a fi cea mai bună în astfel de împrejurări, şi-a dat roadele aşteptate. Lucrurile n'au fost forţate nicio clipă, pentru a nu se sacrifica prea multe vieţi omeneşti. Desigur s'a pierdut mai mult timp, însă esenţialul a fost realizat şi asediatorii Stalingradului se află în inima cetăţii.

Bătălia de tankuri dela Abganerewo, bătălie în care sovieticii îşi puseseră o mare speranţă, s'a soldat pentru ei cu un mare dezastru. Efectele acestei încercări disperate se pot vedea în toată amploarea lor cu osebire acum, când depărtarea frontului îngăduie o cercetare mai amănunţită.

Cincizeci şi două de tankuri uriaşe zac încremenite, ici şi colo, cu şenilile distruse, cu cupolele sfărâmate, cu boturile retezate, cu ţevile tunurilor milogindu-se spre cer. Eri răspândiseră teama şi moartea, azi nu par decât nişte jucării sfărâmate. Trupele care trec spre Stalingrad le aruncă priviri dispreţuitoare. Alături de această masă de fiare vechi, stau răstignite la pământ trupurile sfârtecate de bombe sau ciuruite de gloanţe ale vrăjmaşilor crucii. Adăposturile, din care au trimis o adevărată ploaie de foc, sunt şi ele răvăşite de proectilele artileriei. Mai încolo se înşiră sumedenii de tractoare, maşini şi căruţe, terciuite de vârtejul luptei năprasnice. Iar caii, sute de cai, amestecaţi printre motoare şi oameni, completează tabloul sinistru al acestui sector de luptă.

Abganerewo este cimitirul ultimelor iluzii bolşevice. Stukas-urile şi tunurile au înmormântat aici mult aşteptata victorie comunistă, servind cu adevărat triumful armatei germane şi române.

Cap. t. r. AUREL POPOVICI

Sfinţirea unei troiţe la Anapa

In amintirea luptelor dela Anapa şi întru proslăvirea memoriei eroilor care s'au jertfit pentru cucerirea acestui important port inamic dela Marea Neagră, Divizia de Cavalerie a ridicat o frumoasă troiţă în Anapa.

Troiţa a fost aşezată la intrarea în oraş, pe şoseaua care vine dinspre Anapskaja, pe unde au trecut cele mai multe din trupele cuceritoare. Sculptată în stil românesc şi înaltă de 3 metri, este împrejmuită de un gard de beton şi drugi grei de fier, — ca să înfrunte trecerea anilor şi să amintească mereu trecătorilor marşul victorios al cavaleriei române. Lângă troiţă a fost săpată şi o fântână, care adună apele unui izvor adânc, spre a servi populaţiei, care duce mare lipsă de apă şi ostaşilor care trec prin Anapa cu frunţile arse de soare.

Pe troiţă au fost crestate aceste cuvinte:

„Azi, 22 Septemvrie 1942, s'a ridicat această sfântă troiţă de Divizia de Cavalerie din Lugoj-Banat, pentru proslăvirea Domnului şi cinstirea eroilor"...

Sfinţirea troiţei s'a făcut într'o impresionantă atmosferă de pietate, populaţia ţinând să-şi manifeste în mod deosebit recunoştinţa faţă de armata liberatoare. La biserica oraşului s'a oficiat prima liturghie, după ani de zile dela profanarea sfântului lăcaş. Intreaga populaţie a luat parte la acest praznic.

A urmat o măreaţă procesiune la troiţă cu icoanele scoase din tainicile ascunzişuri şi numeroase cununi de flori.

Un detaşament din Regimentul de Călăraşi, în ţinută de campanie, a format un careu în jurul troiţei. Sub un soare cald, bravii călăraşi care au cucerit Anapa stau neclintiţi în faţa Crucii închinate camarazilor căzuţi pentru gloria şi mărirea Patriei. Slujba de sfinţire a troiţei s'a oficiat de doi preoţi localnici, răspunsurile fiind date de corul oraşului, admirabil pregătit în numai câteva zile dela eliberarea Anapei. Unul din preoţi a ţinut o impresionantă cuvântare, mulţumind trupelor române care, imediat după cucerirea Anapei, s'au grăbit să redeschidă biserica şi să sfinţească această minunat de frumoasă troiţă, ridicată în amintirea eroilor jertfiţi în lupte.

Comandantul regimentului de călăraşi a mulţumit căpitanului Aurelian Drăghici pentru munca depusă la ridicarea acestei frumoase troiţe. Colonelul R.... a mulţumit preoţilor şi populaţiei pentru participarea atât de numeroasă la această solemnitate ostăşească, asigurând pe cei prezenţi că războiul acesta nu este îndreptat împotriva populaţiei, ci a regimului bolşevic. De aceea dă asigurări populaţie caucaziene de bunele sentimente ale armatei române, care cunoaşte istoria naţională a Caucazului.

Sergentul Alex. Morărescu a tradus populaţiei cuvântarea d-lui colonel, care a fost primită cu vii urale de mulţumire.

S'a sfinţit apoi coliva, care a impresionat foarte mult mai ales tineretul, care nu cunoştea acest obiceiu creştinesc. In jurul troiţei localnicii au aninat numeroase cununi de flori. Procesiunea s'a reintors cu aceeaşi smerenie la biserică, unde publicul a primit grâu sfinţit din colivă.

La Anapa veghează o nouă candelă, in amintirea eroilor români de pe frontul de Est....

Serg. ION I. POGANA

La Don, 1942

Răsfrânge văzduhul fiori de furtună,
Ecou de jăratec a luptelor cruzte.
Azi crucii se 'nalţă slăvită cunună,
Pe culmi de mărire, pe creste de munte.

Prin clocot de tunuri şi ritm de rafale,
Se'nfruntă păgâna prădalnică spadă;
Nu-i vifor s'oprească 'n a gloriei cale
Eroii credinţii viteji de baladă.

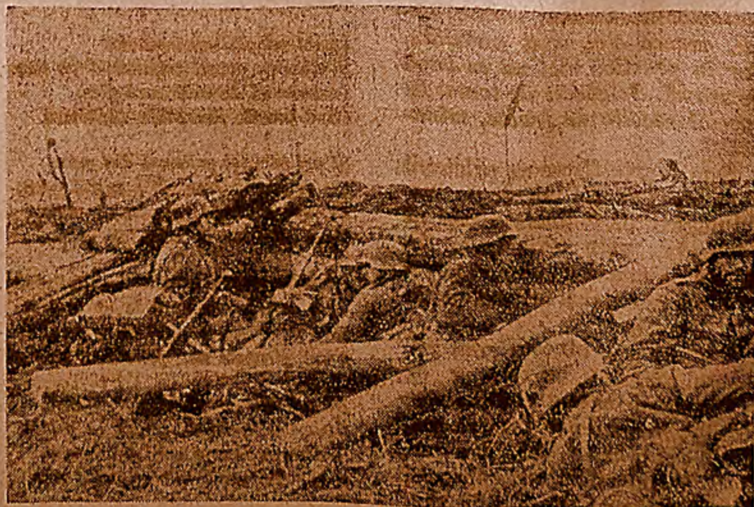
Vin pâlcuri de tancuri din stepele 'ntinse,
Azurul e'n voiet de aripi nebune,
Dar braţe române şi piepturi aprinse,
Reînvie prin arme tradiţii străbune.

Cad roiuri de schije din nori de ţărână,
In şuier de fulger, greu bombele cad,
Şi Donul se turbură 'n matca-i bătrână
De unde 'nroşite ce-şi spumegă 'n vad.

Din zori până'n tainicu-amurg a 'nserării,
Văpăi scânteiază sub viscol de ceaţă,
Prin care triumfă virtuţile Ţării,
Când moartea haină vecină-i de viaţă.

Frânturi de tăcere târziu se aşează,
In noapte, pe câmpuri şi sterpe costişuri
Şi-adorm şi voinicii pe rând şi visează,
Cu dorul pe Someş, cu gândul la Crişuri...

NICOLAE ONIGA

Ostaşi germani luptând în Răsărit

O pildă strălucită de frățietate româno-germană

Nicolae Buruiană și Hans Brükner sunt două nume de ostași care vor rămâne de-apururi înfrățite în istoria eforturilor comune germano-române pentru distrugerea bandelor bolșevice.

Nicolae Buruiană din Munții Zărandului și Hans Brükner, de pe malurile Rhinului, își unesc puterile și luptă pentru același ideal pe îndepărtatele stepe rusești.

Povestea isprăvilor e simplă și se aseamănă cu multe altele care au cimentat frățietatea de arme între cele două popoare...

In urma operațiunilor de încercuire dela Sud de Charkow, frontul s'a stabilizat în general pe Doneț. Pe cursul mijlociu, în unele sectoare de importanță strategică, Donețul a fost depășit în vederea operațiunilor ulterioare.

Regimentul nostru a fost dat ca întărire la o divizie de munte germană și ocupă poziție înr'un sector dincolo de Doneț.

Este cea mai înaintată unitate românească afundată în inima Colosului dela răsărit, purtând cu faimă stindardul virtuților străbune.

Mă găsesc pe poziție în sectorul companiei 8-a germană, căreia i s'au dat ca sprijin două piese anticar din compania armament greu română. Sector greu, străpuns de un drum de care, ca toate drumurile rusești, croit la întâmplare, printre lanuri de floarea soarelui și lucernă.

Vegetația este suficientă pentru a oferi un ascunziș de vederile inamicului...

Tunurile noastre anticar sunt așezate în locuri potrivite, deoparte și de alta a drumului, ațintind calea unei eventuale înaintări a carelor de luptă dușmane, care de două zile au fost semnalate în sector. Siguranța lor este făcută de pușcașii germani.

In răstimpuri de răgaz, întreg sectorul este animat de cea mai desăvârșită camaraderie. Ostașii români s'au împrietenit uimitor de repede cu bravii luptători ai Marelui Reich.

Dela un adăpost la altul pornesc schimburi de amabilități. Deși nu se înțeleg în limbă, conștiința că luptă pentru același ideal i-a contopit sufletește. Germani și Români apar ca un bloc de granit, mânați de aceleași năzuințe și de același spirit de sacrificiu, care-i va duce în curând la victoria finală.

Dintr'un adăpost românesc se aude un marș german, cântat în cor de flăcăii noștri, la care germanii, din alt adăpost, răspund cu populara arie românească:

„Tărăncuță, țărăncuță,
„Cu bujori în obrăjori...

cântată cu acordeon și muzică.

Semnele de prietenie te minunează. Impart frățește tot ce au și se străduesc parcă în a-și face numai plăcere unii altora.

Noaptea posturile de pândă se dublează. Anticariștii noștri fiind prea puțini în număr, germanii concurează și ei la serviciul de pândă din sector. Un german, un român, înfrățiți în serviciu, străjuesc în noapte liniile de bătaie. Prin semne, prin cuvinte mai ușoare, își povestesc unul altuia dorurile care-i poartă către satele îndepărtate, unde ființe dragi se roagă pentru sănătatea lor.

Și orele de veghe se scurg, iar vocabularul ostașilor germani și români se îmbogățește mereu...

In noaptea de 19/20 Mai 1942, după o ploaie năpraznică, care a durat aproape o oră, inamicul își pune în gând să execute un atac cu care de luptă, tocmai în sectorul unde ne aflăm.

La ora 2 și jumătate, când liniștea cuprinsese întreaga câmpie rusească, stăteau de veghe Nicolae Buruiană din munții Zărandului și Hans Brükner de pe malurile Rhinului.

Din liniile inamice, dintr'o plantație, care era situată la 500 metri de poziția noastră, apar pe neașteptate trei monștri de oțel. In sgomot de motoare și în viteză maximă înaintau de-a-lungul drumului ce tăia sectorul nostru în două.

Erau trei care de luptă dușmane grele ce se apropiau din ce în ce mai mult, cu intențiunea vădită de a pătrunde în liniile noastre. Nu mai era niciun moment de pierdut. Pândarii noștri au dat alarma. Unul din care însă se și înfipsese în poziția noastră și începuse a vărsa foc din toate armele automate ce le avea la bord.

Nicolae Buruiană, ochitor și trăgător la tun, ajutat de Hans Brükner, trag cu precizie asupra monstrului. Lovitură după lovitură, bine plasată, fac ca dihania să se cutremure și să scârțâe din toate încheieturile. Un zăngănit surd de fierărie și carul de luptă inamic, care se aventurase în poziția noastră, se învârte în loc. Fusese lovit în șenilă și nu mai era capabil să facă vreo manevră pentru a-și continua misiunea.

Alte lovituri țintite cu aceeași măestrie și monstrul nu mai face nicio mișcare...

La stânga și la dreapta, vin celelalte două, care înaintau mai sfios. Intreaga poziție, fusese alarmată.

Al doilea tun anticar intră și el în funcțiune.

De sub pantă, unul din carele dușmane, varsă potop, neîndrăznind să se apropie. Anticariștii noștri îl așteaptă cu înfrigurare. Vor să-i facă și acestuia de petrecanie.

In partea dreaptă a sectorului un alt car inamic, este aruncat în aer de vânătorii de care germani. Bolșevicii, care pășise la atac, în urma carelor de luptă, luați în primire, viguros, de focurile armelor automate, urlau cât îi ținea gura „Nazat“ și fugeau de mâncau pământul.

După ei, manevrând în grabă o întoarcere, ultimul car dușman, încearcă să se retragă. Anticariștii noștri, cu ajutorul camarazilor germani, împing tunul până la creastă și, încadrând puternic carul dușman, îl scot din luptă numai cu câteva lovituri.

Trei inși, scăpați teferi, o sbughesc afară din car. Ai noștri nu le-au dat răgaz. Un snop de pușcă mitralieră i-a țintuit pentru vecie pe loc.

E ora trei. Și deoparte și de alta, focurile au încetat. Incercarea de atac inamică, în acest sector, a eșuat.

Trei care de asalt distruse, și zeci de cadavre bolșevice împestrițează câmpul între liniile de bătaie.

Românii și germanii se apropie de primul car scos din luptă. In el, sfârtecați de proiectile, se găseau un locotenent și doi subofițeri bolșevici.

Nicolae Buruiană și Hans Brükner, primul cu țigara în colțul gurii și al doilea cu pipa între dinți, își strâng mâna și se felicită pentru succesul obținut.

In pas molatec, apoi, cei doi camarazi se îndreaptă către adăpost, fredonând:

„Nach, England“.

Sold. NICULESCU GH.

De pe coasta franceză artileria germană bombardează Anglia

BALADĂ

Când porneau pădurile la vale
Și munții se 'ncruntau, uriași de ură,
Pe văi veneau balauri cu flăcările 'n gură
Și nu era stihie să le oprească 'n cale
Că 'n urma lor poporul, încins de-amar și jale,
Se răscula amarnic, înalt cât Detunata
Să-și taie el odată printre mișelnici soarta.

Popor 'ntins pe roata mizeriei și-a urii,
Să-ți ardă iar blesteme de foc în cerul gurii,
Să-ți crească iar potopul revoltei pân' la cer,
Să-ți tai din nou destinul prin sabie și fer!

Erai atunci năprazna, vijelie,
Popor de Moți, de Hori și Detunate,
Și cum zdrobeai cătușe blestemate
Și sfărămai osânde, iobăgie,
Jureșul tău de dacică urgie
Se prăvălea Arieș de răsbunare
Peste nemernicia trufiilor barbare

Popor 'ntins pe roata mizeriei și-a urii,
Să-ți ardă iar blesteme de foc în cerul gurii,
Să-ți crească iar potopul revoltei pân' la cer,
Să-ți tai din nou destinul prin sabie și fer!

Când cobora Zarandul ca 'n baladă,
Cu Horia 'n fruntea cetelor de frați,
Se zguduia pământul din Bucium la Carpați
Și nu era picior de grof să se mai vadă,
Doar bobotăi de flăcări din munte în livadă
Creșteau ca șerpi gigantici în vânătul văzduh,...
Se revărsa, năpraznic, în lume al Horii duh!...

Popor 'ntins pe roata mizeriei și-a urii
Să-ți ardă iar blesteme de foc în cerul gurii,
Să-ți crească iar potopul revoltei pân la cer,
Să-ți tai din nou destinul prin sabie și fer!

Și mai târziu cu Iancu te-ai răsculat năvalnic,
Popor lăsat aicea de mândrul Decebal,
Să rostuiești vecia valahă în Ardeal,
Să-ți aperi libertatea și munții tăi amarnic
De toată venitura, de jindul ei satanic,
De-a face aici o țară străină, fără vreri,
O țară fără cântec, români și primăveri.

Popor 'ntins pe roata mizeriei și-a urii,
Să-ți ardă iar blesteme de foc în cerul gurii,
Să-ți crească iar potopul revoltei pân' la cer,
Să-ți tai din nou destinul prin sabie și fer!

Azi doliul pe frunte ți l-au legat stăpânii
Și te-au vândut nevolnici în prețul de sâmbrie,
Elanul tău de luptă l-au frânt în mișelie,
Și viforul din sânge l-au potolit hainii,
Lăsându-te iar pradă și singur cu păgânii,
Dar vâlvătăi de cremeni vor fi ca mâine Moții
Și atunci în mântuire ne vom găsi cu toții.

Popor 'ntins pe roata mizeriei și-a urii,
Să-ți ardă iar blesteme de foc în cerul gurii,
Să-ți crească iar potopul revoltei pân' la cer.
Să-ți tai din nou destinul prin sabie și fer!

GRIGORE POPA

Bravii noștri

Ziarele ABC și YA subliniază, în corespondențe dela Berlin, bravura trupelor române la asediul Stalingradului și, în general, aportul lor extrem de prețios la luptele de pe frontul oriental.

Relevând fortificațiile construite de sovietici la Stalingrad, ziarul YA subliniază credința și curajul disciplinat al infanteriei germane și române care luptă contra apărătorilor orașului.

Intr'o bună zi, spune textual ziarul, se va scrie epopeea trupelor care au pătimit cel mai mult în acest războiu, înfruntând dela cotul Donului și până la Stalingrad, focul, moartea și o climă fără egal. Stepa însăși participă la luptă: ziua o căldură sufocantă, iar noaptea un frig umed, care aproape că împiedică mișcările.

Explicând ritmul lent al înaintării la Stalingrad prin necesitatea de a se cruța cât mai multe vieți, ziarul ABC, la rândul său, scrie între altele:

Și poate că această aparentă încetineală s'ar explica prin intenția de a se face să coincidă aceste operații cu o regrupare a forțelor, în urma căreia se va putea vedea mai bine rolul însemnat pe care-l joacă în toată campania din Est viteji soldați ai Mareșalului Antonescu.

Un tovarăș credincios

Sacrificiul fruntașului grănicer Grigoraș

Era toamnă! O ploaie rece și măruntă pica din norii negri. Vântul clătina ramurile pomilor care începuse să-și lapede ultima verdeață.

Departe, prin curtea unor case răslețite, se auzea lătratul unui câine, care încerca a pune stăpânire pe singurătatea și negura ce se resfirau dealungul frontierei.

Pichetul nostru era așezat pe un delușor, de unde se putea observa orice miscare făcută dincolo, în Ungaria.

Cel mai bun prieten al meu era fruntașul Grigoraș, un băiat mic de statură, brunet și c'o aluniță pe obrazul drept.

Era căsătorit. Avea un copil ca un trandafir de frumos și de câteori și-aducea aminte de el, scotea portretul lui și-l săruta.

Intr'o zi mi-a spus:

— Domnule caporal, pentrucă sunteți mai aproape de d-l căpitan, vă rog spuneți-i de o permisie.

Eu i-am răspuns:

— Bine, măi, Grigoraș, cum vine d-l căpitan, îi voiu spune de tine și cred că îți va da drumul.

Inoptase bine. Era ceasul nouă și jumătate; eu cu Grigoraș dormeam în paturile de lângă fereastră, când deodată aud pe șeful de pichet:

„Băieți, care mergeți în patrulă, deșteptați-vă. Mai e puțin și plecați"

M'am sculat; Grigoraș dormea adânc. Il mișc, încet.

—Măi, Grigoraș!

El se întoarse pe partea cealaltă.

— Mă, tu n'auzi? hai, că trebuie să mergem în patrulă.

Atunci deschise ochii și buimăcit se ridică în sus:

— Ce-e, d-le caporal, ce s'a întâmplat?

Se îmbrăcă imediat, își luă arma, eu pe a mea, le aprovizionăm amândoi și făcându-ne semnul crucii, plecăm.

Vântul începuse a bate mai tare; la fiecare pas trebuia să fim cu băgare de seamă. Cu cât ne depărtam mai mult, cu atât pichetul se făcea mai mic și odată cu depărtarea noastră se apropia și primejdia. Tot mergând unul lângă altul, deodată văd pe Grigoraș că stă, fixându-și ochii într'un loc.

— D-le caporal, uitați-vă, parcă se vede ceva după pomul acela; nu cumva este vreun individ care vrea să treacă frontiera?

— Aș! cum se poate, măi Grigoraș, crezi tu că el e prost să stea așa singur după pom?

N'am terminat bine cuvintele, când văd mai multe umbre care se ascundeau după tufiș.

— Ce facem, d-le caporal, tragem sau somăm?

— Măi Grigoraș, știi ce e mai bine? Eu ocolesc prin șanțul acesta ca să le ies în spate, — în caz că nu se supun, — trag! Culcă-te jos să nu ne observe; eu când voiu face „Pst", tu să zici: „Stai, că trag! dacă încearcă vreo mișcare, tragem

Zis și făcut.

Odată îl aud pe Grigoraș:

— Stai!

— Stai, că trag foc!

De după tufiș s'au ridicat trei indivizi, care au încercat să fugă peste frontieră. Văzându-se în pericol, au scos pistoalele și au tras. Imediat am pus arma la ochi, am tras, nimerind mortal pe doi dintre ei.

Toată întâmplarea a durat câteva minute și apoi o liniște mormântală a cuprins întreaga poziție în care se întâmplase incidentul.

Mi-am revenit puțin... dar unde-i Grigoraș? nu îl vedeam de loc. Il strig pe nume: Grigoraș! Măi Grigoraș, unde iești?

In timpul cât îl strigam, văd că se apropie două umbre. Mă culc la pământ și somez:

— Stai!

— Am stat!

— Cine e?

— Eu, șeful de pichet. Ce s'a întâmplat, măi căprar?

— D-le sergent, au încercat trei indivizi ca să treacă dincolo.

— Bine, dar cine a tras focuri de armă?

— D-le sergent, indivizii au tras întâi și atunci, ca să-i capturăm, am tras în ei.

— Ai doborât vreunul??

— Cred că doi.

— Unde sunt?

— Lângă tufișul acela.

— Dar Grigoraș unde e?

— D-le sergent, dela primele împușcături ale indivizilor, Grigoraș nu a mai dat niciun semn de vieață.

— Hai să-l căutăm, poate e rănit, ceva trebue să fie cu el.

Pornesc cu șeful de pichet, și la câțiva pași aud pe cineva gemând. Ne îndreptăm către locul acela, când deodată găsim pe bietul Grigoraș care se sbătea.

— „Grigoraș? Măi Grigoraș?".

M'am aplecat deasupra lui, i-am deschis vestonul, punându-i mâna la inimă să văd dacă mai bate. Ultimele bătăi ale inimei vesteau că Grigoraș își dăduse sfârșitul.

A doua zi, comandantul de companie a făcut cercetările cuvenite, în care a constatat că cei trei indivizi care au încercat să calce pământul nostru sfânt, au fost spioni maghiari.

Imediat s'a trimis mamei lui o telegramă, arsă la colțuri, în care se vestea că fiul ei, Grigoraș, a murit ca un erou pentru Patrie.

Compania de onoare i-a dat ultimul salut. Eu l-am sărutat pe frunte, iar muzica i-a cântat marșul.

Peste câteva zile, fruntașul Grigoraș a fost decorat „Post-Mortem".

L-a înmormântat în satul lui.

Serg. gr. ALEXANRU MATEESCU

Viteji între viteji

Sunt atât de numeroase faptele de vitejie săvârș.te de sergentul motociclist Mărășoiu Constantin și sergentul jandarm Giurcan D. Radu, încât nici nu știu pe care să le aleg pentru a le elogia în acest spațiu neîncăpător. Dar să le redau pe cele de mai jos:

1. Serg. Mărășo.u Constantin, fiind trimis în ziua de 17 Iulie 1941, ca agent de legătură, cu transmiterea unui ordin foarte urgent, și-a îndeplinit cu cea mai mare ușurință m.siunea, străbătând, cu deosebit sânge rece și nedescris spirit de sacrificiu, prin barajul nimic.tor al artileriei inamice. Iar la întoarcere a rid.cat de sub focul viu al tunurilor bolșevice, șase camarazi răniți pe care i-a transportat, cu riscul vieții sale, la un post de prim ajutor. Pentru curajul, destoin.cia și distinsa camaraderie manifestată în această periculoasă împrejurare, a fost decorat cu „Crucea Serviciului Credincios" cu spade clasa III.

2. Serg. Giurcan D. Radu, când s'a decretat mobilizarea, era comandantul unui grup de pază la Prut. Pentru asigurarea lucrăr.lor unui pod, a trecut râul cu o echipă de jandarmi, stăpânit de mult sânge rece și îmbărbătat de un neînchipuit spirit de inițiativă. Străbătând pr.n mlaștini și mocirle, a condus echipa printre stufișuri, mergând chiar prin nămol până la gât și a distrus mai multe cuiburi de mitralieră dușmane, care stinghereau construcția podului. Pentru devotamentul depus în executarea misiunii sale, asigurând buna desfășurare a lucrului cu o activitate plină de vioiciune și îndemânare, inimosul ostaș a fost decorat cu „Serviciul Credincios" cu spade clasa III.

Dar norocul a făcut ca cei doi bravi luptători, cu sufletul scăldat de înviorarea unui eroism înălțător, să aibă marea bucurie de a porni împreună la executarea unui ordin.

Fiind însărcinați cu misiunea de a căuta pe front detașamentul rapid german înaintat, colonel Lindeman, au plecat fără niciun dram de șovăială, cu fețele luminate de un strălucitor curaj. In drumul lor avântat însă, au pătruns în liniile inamice și s'au pomenit în fața unei formațiuni de luptă vrăjmașă care înainta năvălitor peste câmp spre dânșii. Văzându-se încolțiți atât de amenințător, nu și-au pierdut firea, ci s'au privit încrezători unul pe altul și zâmbind, au ascuns cu repeziciune motocicleta într'un lan de porumb, oprindu-i motorul. Apoi s'au așezat pe lucru. Cu prezența de spirit care le umplea inima, au instalat rapid mitraliera și au deschis focul. Acționând cu entuziasm eroic, au reușit cu dibăcie să producă o turburătoare panică în mijlocul ciolovecilor, care au început să alerge zăpăciți lovindu-se între ei și căzând năuciți unii peste alții. Ingroziți de spaimă, țipau, fugeau, se 'mpedecau, cădeau pe jos, se rostogoleau, se rid.cau și iar cădeau, învălmășindu-se într'o groaznică debandadă.

După ce și-au tras aproape toată muniția, s'au ridicat în picioare și cu un ton autoritar, le-au poruncit să se predea. Vrăjmașii au ridicat buimăciți mâinile în sus, aruncând armele și s'au adunat ca hipnotizați de cei doi biruitori, în partea unde li se arăta cu mâna. După aceea învingătorii au ales pe ruși deoparte și pe evrei de alta și i-au aranjat cu îndemânare în coloană de marș. Când i-au numărat, au constatat că luase peste șase sute de prizonieri.

Mândri de ceea ce făcuse și fericiți de satisfacția reușitei, au condus, veseli și, totodată, atenți, această gloată de învinși până la prima unitate germană, unde au cerut ajutor ca să-i ducă mai departe.

Pentru curajul legendar și energia excepțională de care au dat dovadă cu ocazia săvârș.rii acestei bravuri răsunătoare au fost decorați cu „Virtutea Militară de Războiu" clasa II, cu „Crucea de Fier" germană clasa II și citați pe Corpul de cavalerie prin ordinul de zi Nr. 281 din 10 August 1941.

Dar, neîntrerupt și neobosiți, acești 2 Feți-Frumoși s'au afirmat cu un șir lung de nenumărate fapte pline de eroism și continuă a se urca tot mai sus pe treptele bravurilor românești, înălțând în slavă tricolorul strămoșesc. Iar drept cea mai proaspătă recompensă, în prezent au fost înaintați la gradul de sergent major în rezervă.

Plot. adm. TH. D. CARAMAN

Anul de biruință al aripilor românești

In luptele care au dus la cucerirea Odesei, aviația română a înscris în cartea neamului, cu un curaj nemăsurat, pagini de cea mai înălțătoare legendă.

Sburător.i sunt destinați celor mai mărețe jertfe, care înseamnă tot atâtea dăruiri senine și cu zâmbetul zeilor nemuritori pe buze. Prăbușirea lor nu este altceva decât decolarea simbolică spre ceruri....

Așa cum s'au ridicat — în luptele pentru cucerirea Odesei, pentru desrobirea pământului strămoșesc din răsărit, pentru Hristos și pentru o lume mai bună toți fiii cerului românesc, începând cu lt.-comandorul Bătăcui Corneliu, primul erou al aripilor noastre și sfârșind cu cpt. Vernescu Ernest, ultima jertfă a aviației române.

La 22 Iunie, la 4 disdedimineață, lt.-comandorul Bătăcui Corneliu a pornit cu primul echipaj, în prima misiune de recunoaștere, pe cerul Basarabiei, spre a nu se mai întoarce. După el — lanțul marilor noastre victorii.

Echipajul lui Monciu și Săvescu, care a ținut să-și împlinească și misiunea în iadul barajului de antiaeriană dela Basarabeasca, s'a prăbușit — făclie vie pe cerul Basarabiei. Lui Monciu i-a fost hărăzită o moarte de mucenic, ca a Sf. Sebastian. Adus de parașută pe pământ cotropit de fiare, a fost vânat cu tancurile dela Comrat și martirizat ca un adevărat creștin.

Lt.-ing. Lascu a căzut într'o misiune voluntară, pe înserate, într'unul din acele atacuri în care simți răcoarea morții pe obraji, un atac la sol cu vânătoare de tancuri.

Cine-l poate uita pe lt.-comandorul Popișteanu Al., îndrăznețul comandant de grup de vânătoare care și-a condus personal formațiile sale glorioase, la izbândă, până 'n ziua în care, într'o luptă inegală, așa cum luptă binele cu răul în basmele noastre, se înalță la ceruri.

Iar într'acea glorioasă zi a aviației române, când a trebuit să intervie cu toată masa ei, informație, bombardament și vânătoare, pentru a stăvili puhoiul bolșevic care vroia să înghită capul de pod dela Fălciu, Olaru Vasile, proaspătul sublocotenent de vânătoare, a dat țării „jertfa voluntară", ceea ce japonezii numesc în comunicatul lor de războiu „jibacu", atunci când anunță „aviatorii noștri s'au aruncat cu aparat cu tot în vasul inamic". Olaru Vasile s'a luptat ca un leu, a doborît 3 avioane bolșevice, trezindu-se apoi cu muniția dela bord terminată și încolțit și mitraliat de alte 3 avioane dușmane. Inima lui a decis repede, fără șovăire. S'a repezit cu avionul într'unul din atacatori, murind cu patru victorii într'o singură luptă.

Așa s'au jertfit cei mai buni dintre noi, pentru ca Aeronautica română să-și poată îndeplini misiunile ei în cadrul operațiunilor care au dus la cucerirea Odesei.

La un an dela căderea Odesei, aviația noastră se află prezentă pe cerul de foc și pară al Stalingradului și al Volgei, unde luptă cu aceeaș patimă pentru gloria aripilor românești, cu aceeași râvnă și pentru biruința cea mare a neamului.

ION BĂLEANU

Găina salvată

Eu, călătoream odată
In spre București, cu trenul;
Era vară, și-o căldură
De-ți înfierbânta jobenul.
Și era ticsit tot trenul
De cucoane parfumate,
Având toate coșuri pline
Cu găini de pe la sate.
Ca'n cuptor era căldura
In ticsitele vagoane,
Brazde-adânci trăgea sudoarea
Peste pudră la cucoane.
Bietele găini din coșuri,
Sub căldura grea de vară,
Toate-aveau căscată gura,
Stând cu limba scoasă-afară.
Gingașele lor stăpâne,
Ca să le mai răcorească,
Iși luase toate'n sticle
Apă, ca să le stropească.
Și turnând pe ele apă,
Le tot mângâiau într'una:
„Bea, puicuța mami dragă,
„Bea, că te servesc cu mâna".
Intr'un colț, lângă fereastră,
Eu, stăteam ca vai de mine,
Și-mi ștergeam sudoarea feții
Cu puterile-mi puține.
Iar un domn de lângă ușă,
Mare cât o matahală,
Bondănea mereu, ferindu-și
Burta lui de 'nghesuială.
Cu fața 'ntre mâini tot plânge
O cucoană și vorbește:
„Vai de mine, una-i moartă;
„Alta rău se zvârcolește!".
Toate plâng, scâncesc, se vaită
La această întâmplare,
Și găinile din coșuri
Le'nvârtesc fără'ncetare.
Le sărută, le desmiardă,
Le dă apă, chiar și lapte,
Le fac vânt cu cărți, batiste,
Și le tot vorbesc în șoapte:
„Nu muri, vai, mamă dragă!
„Nu muri, că ești frumoasă!
„Mai avem puțin s'ajungem;
„Lasă c'ai să mori acasă!"
Imi ștergeam mereu sudoarea
Ce-mi tot izvora din piele,
Și-mi venea să râd cu poftă,
Să fac mare haz de ele.
Dar mi-aduc pe loc aminte,
Că aveam și eu de-acasă,
In valiză, o găină,
Friptă, rumenă și grasă.
Am sărit drept în picioare,
Și am scos-o iute-afară.
Și mâncând-o'n grabă mare,
Am salvat-o să nu moară.

T. C.

Epistoliile fruntașului Neață

Putinei Judeţu Teleorman pân Gara Salcia
Neață al Meu scump și drag
Dabiă așteptam să primesc ceva știea vești dăla Mata
să mai îmi spui și Mie cum mai merge Războiu și
ce vitejiii ai mai făcut pacolo păla Stalingrad
Cu Nețișor și numai înțeleg ce e Toată ziulica
face ca avionu și a luat un arac dă vie
în spate și zice că e pușca Săl vezi tie mai
mare dragu Păla noi păn Putinei toate este bune
Acu o să avem și lumină electrică da-i o dă aprinde
la țâmburuș la perete că a venit un boer dăla
Bucureşti la Noi să ne procopsească. Am cules
pormo via dăn deal despre Cărlomanu și am
făcut 40 dă vedre dă vin. Am pus pă Nețișor
să calce strugurii și pă Gogu lu Făsnac
și Io stăteam la hârdău după ce a fiert vinu Nețișor
sa dus cu furtunu și a tras dăn butoi vin până când
sa îmbătat tun și apoi mia îmbătat și toate ratele
dăn curte Nuțe mai spun scump Neață că a jăbuști
băut atât dă mult must fitu că sa văitat o săptămână și
numai avui izmene dă schimb.
Incolo nimic nou Fusei păn gară pă la Salcia
dă unde e poetu ăla Costică Salcie care lam auzit
la Radio la premărie și tare mia părut rău că nu te dăduși
și mata jos dăn tren
A matale soțioară care arde dă săi pârpălește
dă doru matale
Mariticall

Stalin către Churchill

— Ajutoare neapărat, c'altfel Moscova nu scapă!

— Chiar acum v'am expediat un butoiu cu ceapă!

Economie

— Dragă, la mine ține câte o pălărie trei ani.

— Ei, asta e!

— In primul an îi schimb panglica, în al doilea o intorc pe dos, iar în al treilea o schimb pe furiș cu alta.

Sincer

— Iți jur, draga mea, că te iubesc numai pe tine și nu banii tăi. De altfel, ca dovadă, după nuntă, iți promit că îi voiu cheltui pe toți!

Adevărat

Judecătorul: D-ta ai mai suferit vreo condamnare?

Acuzatul: Nu-mi amintesc. In orice caz nici una în ultimii zece ani.

Judecătorul: Ești sigur?

Acuzatul: Da, fiindcă eram la inchisoare.

Glume

Șmecher

La frizer.

— Cât e un tuns?

— Treizeci de lei coane.

— Dar un ras?

— Cincisprezece.

— Bun, atunci, te rog să mă razi în cap!

Sfat

— Doctore, după masă, după ce mănânc, simt întotdeauna o greutate care mă apasă pe stomac.

— Ar fi mai bine să mâncați înainte de masă, atunci... n'ați mai simți nimic.

Ghicitori

Trece moșul peste gard
Și rămâne spânzurat.

(Dovleacul).

Șade la ușă
Și cântă din gușă.

(Clanța ușii).

Am o fetiță
Sărutată de toți în guriță.

(Cana).

Zicători și proverbe

Bate fierul până e cald, că de se va răci, în zadar te vei munci.

•

Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți arăt cine ești.

•

Nu umbla fără folos, tăind câinilor frunză.

Neață camuflat

Stalin: Am început să văd stele verzi, numai pe Neață nu-l găsesc!

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Brr! Ce ploaie! Pe o vreme ca asta să stai sentinelă!

— Aha, un dovleac! Să-mi scot baioneta.

— Să-l desfac în două...

— Și uite că am umbrelă în post!

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

MAIESTATEA SA REGELE, însoţit de d-l general Pantazi, ministrul apărării naţionale, a vizitat săptămâna trecută unităţile navale dela Constanţa şi instalaţiile pentru apărarea coastei. Cu acest prilej Suveranul a binevoit să decoreze pe ofiţerii şi trupa ce s'au distins în lupta contra bolşevismului.

După ce a luat masa, în mijlocul ofiţerilor, pe un vas de războiu, Suveranul s'a înapoiat cu avionul în Capitală.

LA 13 OCTOMVRIE s'a ţinut un consiliu de miniştri, sub preşedinţia d-lui profesor Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, care s'a ocupat printre altele de ajutorarea invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războiu, precum şi de ajutorarea funcţionarilor publici, etc.

PENTRU FAPTE GLORIOASE DE ARME, d-l General de armată Dumitrescu Petre şi d-l General de armată în rezervă Ciupercă Nicolae au fost decoraţi cu ordinul „Coroana României" cu spade în gradul de Mare Cruce cu panglică de „Virtute Militară", iar d-nii generali de corp de armată Avramescu Gheorghe şi Racoviţă Mihai cu ordinul „Coroana României" cu spade în gradul de Mare Ofiţer cu panglică de „Virtute Militară".

MARELE STAT MAJOR face cunoscut că persoanele care doresc să trimită colete cu efecte e iarnă pe front, la rude sau cunoscuţi, pot să le depună la oficiile poştale sau la Crucea Roşie de unde vor fi ridicate şi transportate pe front.

Costul transportului este de 18 lei, dar coletul să nu fie mai mare de 5 kg.

CU PRILEJUL împlinirii unui an de la căderea Odesei s'a deschis în Capitală „Expoziţia Transnistriei". Această expoziţie înfăţişează după un an roadele muncii româneşti.

ÎN CADRUL unei solemnităţi au fost decoraţi de d-l ministru al Germaniei la Bucureşti, 65 funcţionari şi agenţi ai căilor ferate române, pentru priceperea şi munca pe care au depus-o în acest războiu, făcând astfel ca toate transporturile militare să ajungă la destinaţie fără nicio întârziere.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

UN PROFESOR american a publicat într'o revistă „Colliers" un articol prin care cere să se dea Ruşilor strâmtoarea Dardanele, care este acum a Turcilor.

Impotriva celor scrise de acest profesor, care este unul din prietenii preşedintelui Roosevelt al Statelor Unite, s'a ridicat ziarul turc „Tasviri Efkiar" arătând toată nemulţumirea poporului turc.

ZIARUL GERMAN „WIENER MITTAG" scrie un articol cu titlul „Marina Română", aducând laude tinerei noastre flote, care, după cum spune ziarul, a ştiut să joace un rol hotărîtor în cursul acestui războiu.

Cu toate că flota sovietică este mai puternică ca tonaj, totuşi marina română a apărat, nu numai porturile şi malurile ţării, dar a trecut de nenumărate ori la atac. In timpul asediului Sevastopolului, ajutorul marinei regale române a fost foarte însemnat.

REVISTA ITALIANA „Relazioni Internaţionale" sub titlul „Armata română şi operaţiunile de pe frontul oriental", face un istoric al luptelor armatelor române dela începutul războiului, arătând vitejia ostaşilor şi comandanţilor români.

Articolul termină astfel: *„Pe pământurile nisipoase ale Donului şi Kubanului, diviziile române au ridicat şi mai mult prestigiul steagului român; destul de glorios prin faptele campaniei din vara trecută.*

ÎN 6 ZILE, cu începere dela 16 Octomvrie, Sovietele au pierdut 1.093 avioane în lupte aeriene şi pe pământ, în timp ce germanii au pierdut numai 75.

GUVERNUL ENGLEZ din India a hotărît ca toţi englezii — afară de funcţionari — să părăsească India cât mai curând posibil.

Asta înseamnă că nu miroase a bine.

ÎMPLININDU-SE UN AN dela căderea *Odesei* în ziua de 16 Octomvrie a. c., toate posturile de radio german au sărbătorit victoria românească, spunând printre altele următoarele:

„Căderea Odesei rămâne un eveniment remarcabil în acest războiu. Trupele române au cucerit după lupte crâncene o mare victorie, care a făcut impresie în lumea întreagă.

Lupta dela Sevastopol şi cea dela Stalingrad au dovedit cu câtă înverşunare se apără bolşevicii. Cu atât mai mult trebue apreciat succesul românesc dela Odesa.

Poporul german se gândeşte la această zi de sărbătoare, la camaradul său de arme român şi îşi aminteşte toate acele momente în care frăţia de arme româno-germană s'a dovedit temeinică".

ÎN AMERICA negrii nu erau primiţi în armată. Iată însă că de curând un grup de aviatori negri vor fi trimişi peste ocean unde îşi vor face serviciul.

La nevoie te faci frate şi cu dracul.

ÎNAINTE de a părăsi România, pe care a vizitat-o, d-l Nicolaeff, ministru bulgar, a dăruit 15.000 ţigări bulgăreşti pentru răniţii din spitalele 303 din Bucureşti şi cei din Tiraspol.

ÎN URMA pierderii regiunilor carbonifere, Rusia sovietică simte lipsa cărbunelui în industrie.

Postul de radio Moscova anunţă că toţi locuitorii trebue să economisească cărbunii, căci ei sunt „Pâinea zilnică a industriei". De asemenea revista britanică „Economist" constată că din cauza pierderii bazinului Donetului, lipsa de cărbuni formează o gravă problemă pentru întreaga industrie bolşevică.

ÎN IRAN englezii au condamnat la moarte şi au executat 120 de naţionalişti iranieni, pentrucă voiau să scape de sub jugul englez.

GUVERNUL JAPONEZ a hotărît ca prizonierii americani vinovaţi de fapte grave să fie judecaţi şi condamnaţi.

TRUPELE GERMANE de pe frontul de răsărit au fost echipate pentru iarnă.

S'au trimis din Germania 2.583 trenuri cu obiecte de îmbrăcăminte specială contra frigului.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

In afară de sectorul Caucazului şi Stalingrad, întregul front oriental este destul de liniştit, căci nu au loc decât operaţiuni cu totul locale.

Iarna începe să se facă simţită. In centru şi în Nord, temperatura se menţine ceva deasupra lui zero, dar ploile de toamnă au înmuiat în aşa fel terenul încât fac imposibile orice acţiuni mai mari.

Drumurile desfundate, noroiul vâscos şi leios care se lipeşte de roţi, împiedică mişcarea oricărui vehicul.

Cine a avut de-aface cu vestitele comunicaţii ruseşti, în timp de ploaie, îşi dă seama de tirania pe care o exercită noroiul asupra deplasărilor.

Acest lucru sovieticii îl ştiu prea bine şi desigur că nu îndrăznesc să se angajeze în nişte operaţiuni sortite dela început nereuşitei.

La Stalingrad situaţia este grea, fapt care sileşte ca trupele sovietice să se retragă.

Chiar postul de radio Londra transmite: „La Stalingrad au reînceput lupte violente. Situaţia oraşului este mai critică de cât oricând. Germanii înaintează metru cu metru. Totuşi, chiar dacă vor continua să înainteze metru cu metru, va veni o zi când oraşul va fi complet ocupat. Ar fi o nechibzuinţă să nu ne gândim la posibilitatea căderii Stalingradului".

De fapt oraşul este aproape în întregime în mâinile germanilor.

Luptele din cartierul uzinelor „Baricada Roşie", unde nu mai sunt decât ruine, curăţirea cartierului continuă încă.

In timp ce curăţirea cartierului se face metodic, ea executându-se de către trupele de asalt speciale, înarmate cu pistoale automate şi grenade de mână, grosul forţelor germane, apărate de o puternică perdea de bombe şi obuze lansate de aviaţie şi artilerie, a pătruns în ceea ce mai înainte fusese strada centrală a cartierului industrial, începând să atace ultimul centru de rezistenţă sovietică: uzina în care sunt instalate cuptoarele pentru topitul metalelor, cunoscută sub numele de „Octomvrie Roşu".

Această uzină este cea mai importantă din cele trei, judecând după numărul lucrătorilor ce lucrau înainte de războiu: 70.000, faţă de 20.000 ai uzinei „Djerzinski" şi 18.000 ai „Baricadei Roşii".

„Octomvrie Roşu" acoperă o suprafaţă de 1 km. p. şi este mărginit la Vest de una din liniile ferate care traversează oraşul dintr'o parte în alta şi de fluviul Volga, la Est.

Uzina a fost transformată, în cursul ultimelor trei luni, într'o adevărată fortăreaţă.

Situaţia se prezintă astfel încât atacurile lansate de Timoscenko la Nord-Vest de Stalingrad, pe un front larg de 60 km, pe Volga şi pe Don, nu mai sunt în măsură să uşureze pe apărătorii uzinei „Octomvrie Roşu", căci atacurile de pe Don au fost respinse în mod hotărît de către trupele române, iar la Stalingrad, trupele germane şi române sunt stăpâne pe situaţie.

Aşa dar, zilele ce urmează sunt hotărîtoare pentru soarta Stalingradului şi germanii se vor putea instala pe Volga şi vor tăia definitiv traficul pe acest fluviu.

In sectorul Tuapse. Bătălia a luat un caracter decisiv.

Pe drumul care trece prin pasul spre Tuapse s'a stabilit legătura între coloanele care atacau şi care înaintau la Nord şi la Sud de acest drum.

Ocuparea localităţii Sjaumjan, anunţată de Berlin, dovedeşte că trupele germane nu mai sunt decât la zece kilometri Nord-Est de Tuapse şi că trecătoarea Guitten, pe unde trece drumul şi calea ferată care leagă Maikopul cu coasta mării, este definitiv în mâinile germanilor.

Coborîrea acestei coaste, desigur că nu este uşoară. Terenul este presărat cu obstacole foarte mari şi bine apărate. Ele vor fi însă învinse, ca şi celelalte de până acum.

In sectorul Terek, forţele germane şi române au respins puternice contraatacuri ale inamicului.

Pe frontul finlandez şi în sectorul nordic, zăpada şi ploaia care alternează pe o temperatură care scade până la minus 5 grade, au făcut terenul impracticabil, aşa încât n'au avut loc decât acţiuni locale.

Frontul din Africa de Nord

Aviaţia italiană a obţinut în Egipt o importantă victorie în cursul unei bătălii grele şi violente împotriva unor puternice formaţiuni inamice. Mai multe zeci de aparate engleze au fost doborîte, după cum s'a comunicat până acum, de către neobositele escadrile de vânătoare italiene, printre care escadrilele din regimentele 3 şi 4 de aviaţie s'au distins în mod deosebit.

Numeroase alte aparate au fost distruse în luptă de aviatorii germani. Şase avioane inamice s'au prăbuşit, fiind lovite de tirul bateriilor anti-aeriene. Cifrele pierderilor sunt pe cale de a fi stabilite.

Mediterana

Formaţiuni de avioane germane de bombardament au continuat atacurile lor împotriva aerodromurilor din Malta.

Avioane britanice au aruncat câteva bombe în împrejurimile localităţii Catana. Nu se semnalează pagube importante.

Luptele din Madagascar

In ciuda vigurosului asalt, pe care englezii îl dau de trei zile, poziţii din insula Madagascar nu au putut fi cucerite.

Trupele franceze continuă să apere cu succes poziţiile dela Sud de Ambositra.

C. 54.782. — M. O. IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI.